

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Русе , 19.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ СЪСТАВ в публично заседание на седемнадесети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анета Георгиева
Членове: Галина Магардичиян
Антоанета Атанасова

при участието на секретаря Иванка Венкова
като разгледа докладваното от Антоанета Атанасова Въззивно гражданско дело № 20214500500453 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на „З.“ ООД против отказ на ЧСИ да вдигне наложения върху „Ф.Ф.“ с ДК № ***** заповед, постановен на 19.04.2021 г. по изп. дело № 20218320400256 по описа на ЧСИ И.Х.. Твърди, че така постановеният отказ е незаконосъобразен като развива подробни съображения за това. Заявява, че длъжникът по изп. дело ОСК. Н. М. на 9.07.2020 г. сключил с дружеството-жалбоподател договор за заем като за обезпечаване на вземането заложил процесния автомобил като на основание чл. 156 ЗЗД и чл. 14, ал. 6 от Наредбата за дейността на заложените къщи предал на кредитора заложената вещ. Твърди още, че поради неизпълнение на условията по договора за заем заложеното имущество било преминало в разпореждане на заложния кредитор, който имал право да го продаде съгласно чл. 23 от Наредбата. Заявява, че договорът за залог бил сключен преди налагането на заповедта/уведомяването на длъжника по чл. 450, ал. 2 ГПК. Предвид изложеното претендира отмяна на отказа на ЧСИ да вдигне заповедта върху процесното МПС.

В законоустановения срок по чл. 436, ал. 3 ГПК не са депозиран писмени възражения от вискателя и длъжника по изп. дело.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите, изложени в жалбата, в постъпилите писмени възражения и в мотивите на съдебния изпълнител и

доказателствата по делото, в това число с приложеното копие от изпълнително дело № 20218320400256, намира за установено от фактическа страна следното:

Изпълнителното производство е образувано по молба на „Т. срещу ОСК. Н. М. за парични задължения въз основа на изпълнителен лист на 4.01.2021 г. по ЧГД № 6089/2020 г. на РРС и заповед за изпълнение № 262480/29.12.2020 г. по чл. 417 ГПК.

По искане на вискателя е извършено проучване на имущественото състояние на длъжника и изпълнението е насочено срещу процесния лек автомобил „Ф.Ф.“ с ДК № ***** като на 5.03.2021 г. е наложен запор върху него. За така наложения запор длъжникът е уведомен лично на 25.03.2021 г. с изпратената му ПДИ. С молба вх. № 6168/19.04.2021 г. „З.“ ООД е поискало от съдебния изпълнител да вдигне наложения запор, тъй като имало сключен договор за залог върху този автомобил отпреди налагане на запора. Дружеството-жалбоподател представило заложен билет № 4780 от 9.07.2020 г., ведно с Декларация по чл. 14, ал. 3 от Наредбата за дейността на заложените къщи, пълномощно от 9.07.2020 г., с което дл. О.М. упълномощава управителя на заложената къща и още едно лице заедно и поотделно да извършват различни действия по отношение на процесния автомобил, в т. ч. и да се разпореждат с него. Пълномощното е с нотариална заверка на подписа. С разпореждане от 19.04.2021 г. съдебният изпълнител отказал да вдигне наложения запор, тъй като представеното пълномощно не било с нотариална заверка на съдържанието съгласно изискванията на чл. 14, ал. 4 от Наредбата за дейността на заложените къщи. Този отказ е предмет на обжалване в настоящото производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 435, ал.4 ГПК третото лице може да обжалва действията на съдебния изпълнител когато изпълнението е насочено върху вещи, които в деня на запора, възбраната или предаването, ако се отнася за движими вещи, се намират във владение на това лице. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собствена на длъжника при налагане на запора или възбраната.

Въззивният съд намира, че жалбата изхожда от трето лице, което твърди че процесното МПС към датата на запора се е намирало в негово владение, постъпила е в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, поради което и на основание чл. 435, ал. 4 ГПК е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна като съображенията за това са следните:

По делото е безспорно установено, че процесното МПС, към което съдебният изпълнител е насочил изпълнението, е било предадено на жалбоподателя от длъжника по изп. дело за обезпечаване на вземането му по сключен между тях договор за заем

преди налагане на запора. Доколкото заетата сума не му била върната, според жалбоподателя заложеният автомобил бил преминал в негово разпореждане.

Действително, съгласно чл. 22, ал. 5 Наредбата за дейността на заложените къщи, след изтичането на срока за връщане на взетата сума, ако задължението на залогодателя не бъде изпълнено заложената къща задържа заложената вещ за период от 7 дни. В рамките на този срок съхранява вещта и не може да се разпорежда с нея. След изтичането на този седмодневен срок заложената къща може сама да продаде заложената вещ, ако заложената ѝ цена е под 5 000 лв. и да се удовлетвори от предпочитително от цената ѝ. В настоящия случай обаче заложената цена е 5010 лв., поради което този ред на удовлетворяване на жалбоподателя е неприложим. В разпоредбата на чл. 26 НДЗК е предвидено изрично, че удовлетворяването на заложената къща от цената на заложената вещ когато стойността ѝ е над 5 000 лева се осъществява по реда на чл. 160 ЗЗД - с искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение. Независимо от това обаче, с огледа предмета на настоящото производство, съгласно разпоредбите и на ЗЗД, и на Наредбата /чл. 23, ал. 2/, заложникът кредитор не може да придобие собственост върху заложените вещи независимо от това каква е тяхната стойност.

Безспорно, към датата на налагане на запора – 25.03.2021 г. /по арг. на чл. 450, ал. 2 ГПК/ макар и фактическата власт върху МПС да е упражнявана от жалбоподателя в качеството му на заложен кредитор по силата на договора за залог, собственик на лек автомобил „Ф.Ф.“ с ДК № ***** е бил длъжникът по изпълнението О.М., което сочи на неоснователност на така подадената жалба съгласно чл. 435, ал. 4, изр. 2 ГПК.

Само за прецизност и правна яснота, с оглед въведените във въззивната жалба доводи следва да се отбележи следното: Вещните права са сложни права и се състоят от различни правомощия, които титулярът им може да упражнява по отношение на вещта. Най-общо това са трите правомощия, които собственикът на една вещ има право да упражнява по отношение на нея – владение, ползване и разпореждане. Тези правомощия са присъщи и на титулярите на ограничени вещни права. Заложникът кредитор не разполага с правомощията, които собственикът на една вещ има право да упражнява по отношение на нея. Той държи вещта, но не я владее. Той няма право и да се разпорежда със заложената вещ. Изнасянето на вещта на публична продажба не е израз на правомощието разпореждане по отношение на заложената вещ. Реализирането на заложеното право чрез изнасяне на предмета му на публична продажба (съдебно или извънсъдебно) представлява изрично разписани процесуални правила, които са единственият възможен начин заложникът кредитор да се удовлетвори от стойността му (продажната цена). То не е правомощие в същинския смисъл на това понятие.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 7019/29.04.2021 г. на „З.“ ООД против отказ на ЧСИ И.Х. да вдигне наложения върху „Ф.Ф.“ с ДК № ***** заповор, постановен на 19.04.2021 г. по изп. дело № 20218320400256 като **неоснователна**.

Решението е окончателно

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____